

въ свѣтлото бѣдѣще на Българіѣ, нѣ никой същеврѣменно не бѣше и толкозь убѣденъ, че това свѣтло бѣдѣще ще ся достигне само чрѣзь търпеніе, мируваніе, духовно и вещественно развитіе, и чрѣзь съвършенно страшеніе отъ възмутителны покушенія, въ които нѣкои отъ съсѣдныты ни народы отъ врѣме на врѣме ся увеличять.

И това си довѣріе въ нашиѣ бѣдѣщность, тѣмъ защитѣ на нашиты правдины, той излагане съ едно такова ученіе, съ едно такова краснорѣчіе, чтото лесно привличаше вниманіето на читателиты. Вліяніето, което той взима врѣху всички оныя, които желаяхъ да ся опознаятъ съ нѣкой вѣренъ водителъ въ многозаплетеныты источны работы, бѣше отъ най-значителныты. За да не приведемъ освѣтъ единъ примѣръ, Г. Grand Duff, сегашенъ подминистръ индійскій въ Англіѣ, и единъ отъ най-философическиы испытатели на Европейскыѣ политикѣ, явно признава одѣлженіята си на Лордъ Странгфорда и доста напространно и благопріятно испытва българскійтъ въпросъ въ списаніята си. Другы писатели, които въ послѣдныты години сѣ ся занимавали съ источныты работы, не помалко сѣ ся повліяли отъ Лордъ Странгфордовыты мнѣнія, и нѣма съмнѣніе, че и благопріятныйтъ тонъ въобще на англійскійтъ печатъ прѣзь разныты фазы на въпроса ни въ голѣмъ чаетъ ся дължи на същыты мнѣнія.

Колкото симпатіи обаче и да сѣ вдѣхнахъ и да сѣ прѣдопрѣдѣлены да вдѣхнахъ Лордъ Странгфордовыты списанія за насъ, ные не трѣбва да ся оставимъ да ны заблуди нѣкое чрѣзмѣрно ослабяніе на тѣхъ. Въ съсѣдныйтъ ни народъ Гръциты, въ тѣхното високомѣріе и самохвалство, ные имаы единъ прѣкрасенъ примѣръ на развратителното дѣйствіе, което европейскы хвалбы и съчувствія могатъ да упрѣжняютъ врѣху единъ неузрѣлъ народъ. Нѣ нито пакъ трѣбва да малоуважаямы услугыты, които благородныйтъ ни благодѣтель ни е принесълъ. Пріятелството на единъ великъ мъжъ, казва единъ французскій поетъ, е едно благодѣяніе на боговеты. Пріятелството само на Лордъ Странгфорда, като происходяще отъ единъ Англичянинъ, въодушевенъ съ отцепрѣданныты англійскы чувства спрямо русскыѣ политикѣ, направи